

DOINA

KIDS

Liisa Hännikäinen

Liisa Hännikäinen

Doina

SAGA Egmont

Doina

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1976, 2021 Liisa Hännikäinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726581911

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Teemulle

Sinikettupuuhka makasi matkalaukussa, joka oli sietämättömän ahdas. Rouva ei ollut laittanut kaikkea komeroon. Alusvaatteetkin hän oli jättänyt matkalaukkuun. Ne tuoksuivat kettupuuhkan nenään hajuvedeltä niin, että oli pakko aivastaa. Sitäpaitsi Rouva oli lukinnut laukun huolellisesti. Kettupuuhka ei voinut katsella mitään. Oli pimeää ja se pelkäsi viiksiensä kihartuvan. Kulmaisessa käyttökirjassa sanottiin monia tärkeitä asioita. Sen mukaan oikeat viikset olivat suorat tai hieman käyrät, mutta eivät kiharaiset. Kettupuuhka oli lukenut huolellisesti kulmaisen käyttökirjan. Äiti sanoi, että siitä oli hyötyä. Kettupuuhkien oli tiedettävä monia asioita. Kulmaisessa käyttökirjassa ei kuitenkaan ollut ihan kaikkea. Siellä ei esimerkiksi neuvottu, miten päästään pois matkalaukusta.

Kettupuuhka tunsu itsensä hyvin yksinäiseksi. Rouvan mielestä sää oli liian lämmin turkiksille ja siksi hän laittoi kettupuuhkan matkalaukkuun. Huoneessa oli kyllä leveä naulakkokin. Kettupuuhka olisi mielellään lojunut siellä ja katsellut ympärilleen, mutta Rouvalla oli toiset ajatukset. Kansi oli tiukasti kiinni. Kettupuuhka piti kuonoaan laukun pohjalla. Teki mieli haukkua ja ulista. Kyyneleet valuivat pitkin harmaata kuonoa, kun se niiskutti. Nenäkin meni tukkoon. Sen piti kuivata hännällä silmiään. Elämä oli kurjaa.

- Voi tätä elämää, kettupuuhka niiskutti. - Rouva kylpee kaikki päivät, juo terveysvettä ja puhuu

hieronnasta. Joillakin on hauskaa. Minä vaan makaan ja makaan.

Samassa kettupuuhka kuuli kaunista musiikkia. Se lakkasi niiskuttamasta, sillä se piti soitosta. Rouva kuunteli musiikkia kylvyssä ollessaan. Kettupuuhkasta oli tullut asiantuntija, sillä sen tapana oli käydä myös konserteissa. Siellä näki muitakin. Kettupuuhka ei kuitenkaan keskustellut soiton aikana, sillä se nautti musiikista. Jotkut puuhkat saattoivat sipistä ja häiritä. Ne halusivat juoruilla. Kettupuuhka tunsikin erään safiriminkin, joka oli myös musikaalinen. Niitten tapana oli vaihtaa kuulumisia väliajalla.

Soitto lakkasi. Kettupuuhka kuuli hiljaiset askeleet. Sitten lukot rapsahdivat. Kettupuuhka nosti kuonoaan, mutta huoneessa oli hyvin rauhallista. Se nuuski. Hajuvesi sotki kuitenkin kaiken ja kettupuuhka tökkäsi kiukuissaan kuonolla laukun kantta.

Se oli vapaa.

Kettupuuhka ei epäröinyt hetkeäkään. Se loikkasi matkalaukusta lattialle. Kämpälät tuntuivat hieman hervottomilta. Se ravisteli niitä tarmokkaasti, sillä se ei aikonut jäädä huoneeseen. Kettupuuhka halusi nähdä monia asioita. Aluksi se kuitenkin nuuski huoneen tarkasti. Sitten se juoksi parvekkeelle. Kuono ylettyi juuri ja juuri kaiteen rakoon, kun kettupuuhka nousi takakämpälilleen.

Voi, mikä näköala.

Keltaisia puita, sininen joki ja valkeat pilvet taivaalla. Punakattoisia taloja. Korkeat harmaaseinäiset vuoret. Kettupuuhka veti raikasta ilmaa keuhkoihinsa. Se oli toista kuin rouvan hajuvesi vaikka siihenkin tottui.

Kettupuuhka palasi huoneeseen ja kurkisti peiliin. Eikä se totisesti ollut tyytyväinen näkemäänsä. Kettupuuhka irvisteli ja murisi peilikuvalleen, sillä turkki oli littanassa

ja viikset mutkalla. Ja entä häntä? Sen tila oli pahin. Kettupuuhka piti kyllä viiksiä tärkeinä, mutta häntä oli sentään ykkönen. Sen kauneudesta riippui mieliala. Hyvä ja tuuhea häntä oli jokaisen kettupuuhkan ylpeys.

- Ainakin sata harjanvetoa, kettupuuhka sanoi päättäväisesti. - Nyt ei ole laiskottelun aika.

Kettupuuhka tarttui hiusharjaan. Se suori ensin pahimmat takut, sillä kauneudenhoidossa piti asiat tehdä oikeassa järjestyksessä. Kettupuuhka harjasi turkin hyvin huolellisesti. Lopuksi se meni parvekkeelle, missä se antoi vielä sata harjanvetoa sekä pörrötti hännän. Tyytyväisenä se katseli peilikuvaansa. Kettupuuhka aikoi juuri nousta jakkaralle seisomaan, kun ikkunaverho heilahti. Yhdellä loikkauksella se oli vuoteen alla. Se odotti ja nuuski, mutta oli aivan hiljaista. Se ryömi kurkistamaan. Huoneessa ei ollut ketään, sillä vain tuuli heilutti ikkunaverhoa. Kylläpä kiukutti. Niin puhdasta vuoteenalustaa ei ollutkaan, että kettupuuhka olisi siellä makaillut. Taas oli harjattava. Vihaisesti häntäänsä paiskoen kettupuuhka istahti jakkaralle, mutta silloin se kuuli jonkun nauravan.

Ikkunalaudalla istui pitsipaitainen nukke, jolla oli turkisliivit. Kaikkialla oli kukkia. Paidassa, liiveissä ja jopa hatussakin, joka keikkui sen pääläella.

- Onpas siinä makea ilmestys, kettupuuhka sanoi ärtyisesti. - Pitsejä ja kaunokkeja. On niin hullunkurinen, ettei olisi varaa muille nauraa. Toiset makaavat laatikossa. Toiset vaan pilkkaavat. Pitäisi vähän miettiä, mitä tekee, mutta käytöstapoja ei ole kaikilla. Niin se on.

Kettupuuhka marmatti, sillä kiukuttelu lievensi ikävystymistä. Nuken vaatteet miellyttivät. Se ei kuitenkaan pitänyt vieraan naurusta, sillä kettupuuhka oli hienotunteinen. Ainakin omasta mielestään.

- Laatikossa minäkin olin, nukke sanoi. - Katso vaikka?

- Entä sitten, kettupuuhka oli nyrpeä. - Sinä näit seinien läpi, mutta minä olin pimeydessä. Siinä on eroa.

- Ei minulla kivaa ollut, nukke huokasi, - sillä kaipaam alakerran myymälään toisten joukkoon. Siellä sai sentään jutella. Mutta minusta oli surullista, kun yksi toisensa jälkeen myytiin.

Kettupuuhka näki nuken huolestuneen ilmeen. Se lauhtui hieman, sillä pohjimmiltaan se oli hyväsydäminen. Rouvan nukkekaapista se kuitenkin vaiken. Jotkut ostettiin tuliaisiksi eikä silloin voinut tietää mitään niitten uudesta kodista. Oman nukkekaapin se kyllä tiesi, sillä Rouvalla oli kansainvälinen kokoelma.

- Taidatkin pitää musiikista, nukke sanoi ja käänteli kädessään puista huilua.

Siinä sitä taas oltiin. Kettupuuhka tuli hyvin vihaiseksi, sillä nukke keikaili huilulla ja hepenillään. Eläminen ei ollut pelkkää soittamista. Nukke luritteli kaiket päivät eikä edes miettinyt kettupuuhkan vapauttamista. Sellainen oli hyvin itsekästä. Kettupuuhka niiskautti, sillä se sääli itseään. Sen onnistui puristaa pari kyyneltäkin.

Nukke alkoi soittaa.

Kettupuuhka yritti istua kuono rypyssä kuten väärinymmärretyn tulee, mutta se oli vaikeaa. Kämpälät eivät totelleet. Ne tahtoivat tanssia, sillä rytmimusiikki oli niille tärkeää. Kettupuuhka alkoi pyörähdellä. Se heilutti päätään ja löi hännällä tahtia. Se tanssi vuoteen ympärillä, sillä huoneessa oli niukasti tilaa. Ärtisyys katosi. Kettupuuhka yritti olla surumielisen näköinen, mutta sitten se luopui. Tanssi kutkutti ihanasti kämpälissä.

- Voi lisää, huusi kettupuuhka, kun nukke lopetti. He istuivat ja tuijottivat toisiaan.

- Et kai enää ole vihainen, nukke sanoi epäröiden. Kettupuuhka painoi päänsä alas. - Tarkoitukseni ei ollut lainkaan loukata, mutta en ole koskaan nähnyt

kettupuuhkaa, joka harjaa turkkiaan. Minusta sinä olet oikein kaunis.

- Niin ne muutkin sanovat, kettupuuhka sanoi itsevarmasti. - Kun minä olin turkisliikkeessä, niin ihmiset aina huusivat, että voi, voi, miten hurmaava kettupuuhka. Rouvakin sanoi niin, kun tuli kauppaan. Sitten hän osti minut. Joillakin puuhkilla on kauheita kokemuksia, sillä lapset roikottavat niitä. Erästä pureskeli mäyräkoira niin, ettei se koskaan tule entiselleen. Onneksi Rouva on hyvin hieno ihminen. Hän sanoo, että laadusta pitää aina maksaa.

Kettupuuhka rykäisi. Se ei ollut kohtelias, mutta kun makaa matkalaukussa, niin sellaisesta saa alemmuuskompleksin.

- Laukut ovat ikäviä, kettupuuhka sanoi.

- Ja laatikot, nukke huokasi. Sitten se liukui alas ikkunaverhoa ja suuteli kettupuuhkaa käpälälle.

- Severi, nukke sanoi hämilliselle kettupuuhkalle, joka tuskin pystyi sanomaan mitään. Se uskoi olevansa ainoa puuhka maailmassa tai ainakin tuttavapiirissään, jota koskaan oli suudeltu käpälälle. Safiriminkkikään ei ollut kertonut sellaisesta.

- Asun Sibiussa, Severi selitti, - mutta olen syntynyt Banatissa. Siellä on hyvin tasaista.

- Ohhoh, kettupuuhka ihmetteli. - Onpa sinulla ollut merkillinen elämä. Banaanista Sipuliin. Se ei onnistuisi kaikilta. Rouva syö mielellään banaaneita, mutta en tiennyt että niillä oli oikein oma kylä.

Severi hymyili ystävällisesti. Kettupuuhka ei ollut aivan varma nimistä, mutta se ei ollut tärkeää. Nimet olivat vain nimiä. Ihmiset antoivat niitä kylille ja kaupungeille koska muuten heidän oli vaikea erottaa paikkoja toisistaan. Kettupuuhkalle se oli helppoa. Jokaisella paikalla oli oma hajunsa, jonka erotti jo kauas.

Rouvallakin oli hyvin huono nenä. Kettupuuhka oli tiennyt monia asioita jo kauan aikaa ennenkuin Rouva ne keksi. Ihmisillä ei ollut aikaa nuuskimiseen. Se oli vahinko kettupuuhkan mielestä, sillä hajujen maailma oli hyvin jännittävä ja mielenkiintoinen. Nenä ei koskaan erehtynyt.

- Kotikaupunkini on oikein kaunis, Severi sanoi haikeasti. - Ympärillä on vihreitä niittyjä, jotka ulottuvat vuorten rinteille. Pidän joesta. Sen rannalla on hyvä istua, kun haluaa olla yksin.

Nukke huokasi surullisesti. Kettupuuhka ajatteli, että sen oli täytynyt kulkea hyvin pitkä matka. Noilla jaloilla ei kävelty nopeasti. Monille tuli koti-ikävä, kun he olivat kaukana. Silloin huokaili ja lähetti postikortteja. Kettupuuhka ei käsittänyt, miksi Severi oli mennyt lasikaappiin, kun se kerran ikävöi Sipuliin.

- Meillä kotona, kettupuuhka aloitti, - on oikein kansainvälistä seuraa. Et sinä ehdi siellä suremaan, kun kuulet jännittäviä asioita. Irlantilainen Paddy on mainio kertoja ja soittaja. Väliin hän kyllä väittelee kiivaasti Korsikalaisen kanssa, mutta kyllä he silti ovat ystäviä. Heidin mielestä heillä on äkkipikainen luonne. Pidän Heidistä, kun hän aina on kiltti. Sveitsiläistytöt ovat mukavia.

- Jaa, jaa, Severi sanoi hajamielisesti. Kettupuuhka ymmärsi, ettei nukke ollut kuunnellut. Severin murhe ei tainnutkaan olla koti-ikävää.

Käytävästä kuului ääniä. Sitten avainta sovitettiin oveen. Nopeasti kettupuuhka ryömi vuoteen alle, sillä se ei halunnut takaisin matkalaukkuun. Rouva tuli korot kopsuen. Hän oli hyvällä tuulella koska hyräili koko ajan.

- Kylläpä minä olen, hän sanoi ja heitti laukun kannen kiinni. - Ei tällä iällä pitäisi näin hajamielinen olla.

Sitten hän otti laukun ja sulki sen komeroon.

Heti kun Rouva oli mennyt, ryömi kettupuuhka esiin. Nyt ei ollut aikaa harjaamiseen. He odottivat kunnes käytävällä oli hiljaista. Oli ruoka-aika ja kaikki menivät ravintolaan, mutta joku vielä viivytteli huoneessaan. Lopulta ovet lakkasivat paukkumasta.

Olipa käytävällä pituutta. Vihreää mattoa riitti tassujen alle vaikka kettupuuhka kuinka yritti kiiruhtaa. Se loikkasi hissin ohi, sillä laatikot olivat oikullisia. Severikään ei halunnut. Se istui olkapäällä ja neuvoi tien portaikkoon.

Kettupuuhka loikki pitkin harppauksin. Portailla oli pehmeä matto, joka vaimensi askeleet. Ensimmäisessä kerroksessa oli kuitenkin pysähdyttävä. Päivystäjä selaili papereitaan korkean tiskinsä takana, mutta vilkaisi joskus tyhjää eteisaulaa. Avaimet roikkuivat hänen selkänsä takana. Kettupuuhka liikkui hermostuneesti käpäliään, sillä päivystäjän ohi oli mahdotonta kulkea. Kylläpä myrkyn lykkäsi. Kaikki oli käpälän ulottuvilla ja kuitenkin täytyi odottaa.

Lasiovien taakse ilmestyi suurisarvinen pässi. Se tuijotti portaikossa kököttävää kettupuuhkaa, jonka turkki nousi pelosta pystyyn. Sarvet olivat kuin nippu rinkeleitä. Jokainen tarhakettukin tietää, etteivät pässit ole ystävällisiä. Ne puskevat kipakasti.

Pässi tunki turpansa ovien väliin ja ahtoi sitten koko valtavan ruhonsa sisälle. Se vilkaisi päivystäjää. Mies selasi papereitaan, mutta ei katsonutkaan ovelle. Pässi käveli tyynesti kohti ravintolaa. Heiluriovet aukenivat, sillä pikkumummo oli tulossa eteisaulaan. Hän hämmästyti kovasti. Pikkumummo tarttui pässin sarviin, mutta tämä ei pitänyt siitä. Kevyesti se ravisti itsensä irti. Nyt tuli päivystäjäänkin liikettä. Hän ei halunnut pässin menevän ravintolaan.

Kettupuuhka ei epäröinyt. Se selvitti pitkällä loikalla viimeiset askelmat ja juoksi kohti ulko-ovea. Ravintolan kohdalla se hieman jarrutti, sillä pässi kiinnosti. Päivystäjä piteli sarvista. Pässi marssi kuitenkin eteenpäin ja katosi heiluriovista sisään kiukutteleva mies mukanaan.

Onneksi pässi oli jättänyt ulko-oven raolleen. Kettupuuhka puikahti portaille ja veti ihastuneena raikasta ilmaa nenäänsä. Sitten se juoksi täyttä karkua tuuheaan pensaikoon. Se pelkäsi pikkumummon kertovan näkemästään päivystäjälle, joka näytti liian innokkaalta. Ehkäpä tämä tulisi huomauttamaan. Kettupuuhka ei aikonut antautua sellaiseen vaaraan vaan ryömi syvälle lehvien peittoon.

- Se oli Berbec, Severi sanoi, kun he istahtivat lepäämään. - Kaikki tuntevat sen, mutta päivystäjä on uusi. Berbec kiusottelee. Se on hyvin itsepäinen vaikka muuten onkin kiltti.

- Saattaa olla, kettupuuhka sanoi hajamielisenä. Se läähätti jännityksestä. Kämpälät tutisivat, sillä vapaus huimasi. Pehmeää ruohoa sekä tuuli. Kettupuuhka katseli keltaista lehteä, joka leijaili edestakaisin ja sieppasi sen kämpäliinsä. Kaikki oli ihanaa. Korkeat vuoret, kukansininen taivas niitten yläpuolella ja suhisevat puut. Iloissaan kettupuuhka kieriskeli ruohikossa. Se pomppi sinne tänne haukhdellen. Kanat siirtyivät kauemmaksi, mutta kukko tuijotti epäuskoisena kettupuuhkaa. Mikä otus tämä oikein oli? Kukko ei oikein tiennyt, miten piti suhtautua laulavaan kettupuuhkaan. Ajatukset kuitenkin katkesivat. Kettupuuhka teki notkean voltin ja kukko sai jalat alleen. Se juoksi vihaisesti kirahdellen kanojen luokse, jotka alkoivat torua. Elämä oli muuttunut sietämättömän meluisaksi.

- Vapaus, hurmaava vapaus, lauloi kettupuuhka ja puristi käpälässään keltaista lehteä.

- Sinä olet hassu, Severi nauroi ja sen hattu putosi maahan.

Kettupuuhka istahti kukkien viereen. Se haisteli niitä ja kosketti kuonollaan silkkisiä terälehtiä, jotka kiilsivät kauniisti. Kukat hymyilivät. Ne pitivät tästä hassusta eläimestä, joka silmät loistaen ihaili niitten vaatteita. Kettupuuhka oli vastustamaton. Kukat kutittivat lehdillään sen nenää, jolloin kettupuuhka aivasti.

Kettupuuhka huokasi ja asettui pensaan varjoon. Se oli iloinen, ettei sen suku enää asunut Pohjoisessa. Lumiaavikoilla ei ollut kukkia. Isoäiti kertoi monia tarinoita naaleista, heidän serkuistaan, jotka asuivat pimeydessä ja kylmyydessä. Kettutarhassa oli erilaista. Siellä ei ollut vapaa koska he asuivat häkeissä, mutta siellä oli turvallista. Isoäidin kertomuksista pitivät kaikki. Ne olivat hyvin jännittäviä sekä myös opettavaisia, sillä tarhaketun täytyi tietää monia asioita.

Kettupuuhka tuijotti jokea, jonka pinnalla vesi muodosti voimakkaan näköisiä pyörteitä. Siitä ei oikein saanut selvää. Joen takana oli punakattoinen kylä, jonka talot olivat valkoisia. Vuorenrinteen puut olivat kirjavia. Joku oli jättänyt maalarintyöt kesken, sillä vihreää, keltaista ja punaista oli läiskitty hajamielisesti. Alhaalla metsä oli samanlainen. Se oli vihreä, sillä maali oli loppunut. Puitten yläpuolella nousi vuoren kivinen seinämä, joka päättyi teräviin huippuihin. Pilvityttöjen hameet takertuivat niihin.

- Miksi sinä pidät tuota hassua hattua, kettupuuhka kysyi Severiltä. - Sehän on kamalan hankala, kun se aina on putoamaisillaan.

- Pidän siitä, Severi sanoi. - Hattu ja huilu ovat parhaat ystäväni, sillä ne ovat aina mukana.

- Ai niinkö, kettupuuhka ihmetteli. - Luulin hattuasii liian pieneksi.

Severi käänteli huilua hellävaroen pitkissä sormissaan.

- Sinä soitat hyvin iloisesti vaikka oletkin surullinen, kettupuuhka sanoi ihmetellen. - Sellainen on vaikeaa.

- Niin on, Severi huokasi. - Huilu kuitenkin lohduttaa, sillä se tietää suruni ja iloni.

Severi vaikenä eikä kettupuuhka uskaltanut kysyä mitään. Nukke pani huilun taskuunsa. Kettupuuhka tuijotti pilviä, jotka kompuroivat vuorien yli. Ehkä niillä oli muotikengät. Kettupuuhkan teki mieli soutaa joen toiselle rannalle ja kiivetä ylös, sillä sieltä näkisi paljon. Yksin se ei kuitenkaan uskaltanut.

- Nuo ovat kauhean korkeita, kettupuuhka sanoi Severille. - Niistä varmaan tuntuu kaikki pieneltä ja vähäpätöiseltä kuten me tai nuo kukat. Haluaisin kiivetä ylös.

- Minun suruni on tällä hetkellä vuoren korkuinen, nukke sanoi hiljaa. - Olin kerran ylpeä soittaja, mutta sitten muutuin nukeksi. Haluaisin vielä kerran istua niityllä, missä pilvilampaat kuljeskelevat ja puhaltaa kaikkiin ilmansuuntiin.

- Enkö minä voisi tehdä jotakin, kettupuuhka ehdotti arasti.

- Ilman apua en selviä, Severi sanoi ja katsoi kettupuuhkaan. - Ihmishahmon takaisin saaminen on hyvin vaikeaa.

Kettupuuhka nyökkäsi. Se ainakin yrittäisi, sillä Rouva selviytyi mainiosti yksin. Sitäpaitsi kettupuuhka piti Severistä. Oli mukavampaa lähteä kylälle, kun mukana oli joku, jolta voi kysyä. Loitsuista ei kettupuuhka tiennyt. Sellaisista kerrottiin Rouvan satukirjoissa, joita hänellä oli kaapit täynnään.

Berbec oli tulossa heidän luokseen. Se tutki huolellisesti nurmikkoja, sillä se söi vain valkeita kukkia. Pässin turkki oli pitkä sekä vanukkeinen. Kettupuuhka ajatteli, että Berbec oli ottanut permanentin ja unohtanut sitten kampaamisen. Turkki oli myös likainen. Siihen oli takertunut kuivaa heinää, lehtiä sekä multaa. Kettupuuhka tuijotti epäluuloisena pässiä, joka lähestyi koko ajan. Se ei halunnut puhua epäsiistin eläimen kanssa. Lopulta pässi oli aivan lähellä, sillä se lopetti syömisen ja tuijotti kettupuuhkaa. He katsoivat toisiaan silmästä silmään. Kumpikin oli epävarma, sillä kaikista ei heti tiedä, mitä ne ovat.

- Sinä haiset ketulta, Berbec sanoi.
- Pässinhiki täällä ainakin haisee, kettupuuhka tokaisi nyreästi, sillä tämä oli sentään liikaa.
- Rouva otti minusta äsken valokuvan, pässi jatkoi aivan kuin se ei olisi kuullut äskeistä huomautusta. - Hän on hieno ihminen.
- Kai minä sen asian parhaiten tiedän, kettupuuhka tiuskasi ja kiiti kohti kanoja. Ne juoksivat kirkuen alas rinnettä. Kettupuuhka kyllästyi, sillä se loikkasi kukkapenkin yli ja jätti pelästyneet kanat jalkakäytävälle.
- Mikäs nyt, Severi sanoi ja tuli nyrpeän kettupuuhkan luo. - Mitä pahaa kanat sinulle tekivät?
- Eivät mitään, kettupuuhka tuhahti. - Mutta en pidä, että kaikenmaailman pässinpäät tallustavat seuraan. Sitten aletaan haukkua.

Severi nojasi aitaan ja näytti miettiväiseltä. Kettupuuhkaa nolotti, sillä nukke oli oikeassa. Kanat olisi pitänyt jättää rauhaan. Se katsoi vihaisesti pässiä, joka söi edelleen valkeita kukkia. Sitä eivät kiinnostanut toisten mielipiteet. Pässin käytös sai kettupuuhkan uudelleen kiivastumaan, sillä noin ei kunnon eläin tehnyt.

- Berbec olisi voinut ensin tervehtiä, kettupuuhka aloitti. - Siitä minä olisin tiennyt, että se tulee ystävänä eikä aio puskea. Eikä ole kohteliasta huomautella toiselle hajusta. Ketut eivät haise, sillä ne tuoksuvat ja se on eri asia. Pässi sen sijaan haisee.

- Ei Berbeciä tarvitse pelätä, Severi sanoi.

- Mistä minä sen tiedän, kettupuuhka tuhahti. - Emme ole aikaisemmin tavanneet ja tämän jälkeen tuskin haluankaan.

- Etpä sinäkään ollut kohtelias, Severi huomautti.

- Vaan kuka ensin oli hävytön, kettupuuhka oli riidanhaluinen. - Kun loukataan, niin ei voi tarkasti ajatella, mitä sanoo.

Kanat pitivät silmällä kettupuuhkaa vaikka pensaat erottivat ne toisistaan. Ne kaakattivat levottomasti. Kukko käveli edestakaisin ja kiekui hermostuneesti siipiään levitellen, sillä se halusi näyttää mahtavalta.

- Älkää kaakattako, kettupuuhka sanoi ärtyneenä. - En minä teille tee pahaa. En pidä kanapaistista, sillä luista saa tikkuja hampaisiin.

- Niinhän sinä sanot, kukko huusi kimeällä äänellä. - Sitten kuitenkin hiivit nappaamaan. Kettuihin ei voi luottaa.

- Ei voi, ei voi, toruivat kanat.

- Pah, kettupuuhka sanoi ja käänsi selkänsä kaakattajille. Se oli kyllästynyt. Hitaasti se alkoi hiipiä pitkin aitoviertä kunnes tuli hotellin nurkalle. Se kiersi talon ympäri, sillä se halusi tietää mitä toisella puolen oli. Ruohoa, pensaita sekä puhetta avonaisista ikkunoista. Siinä koko kiertomatkan tulos. Erästä luukusta tuli höyryä. Kettupuuhka pysähtyi hetkiseksi, sillä se arvasi olevansa kylpylän alapuolella.

- Rouva kiltti, kettupuuhka kuuli jonkun sanovan, - ei täällä ole teidän kelloanne. Se on ehkä jäänyt jonnekin

muualle.

Onkohan se taas unohtanut, kettupuuhka ajatteli. Rouva oli hajamielinen vaikkei sitä tunnustanutkaan. Kettupuuhka nousi metsikköön. Se näki suoraan erään talon pihamaalle. Portin pielessä oli pöytä, jolla oli kasa herkullisen tuoksuisia omenia. Niitten lähellä istui mustapukuinen nainen kehräämässä. Kettupuuhka juoksi nopeasti alas, sillä se halusi katsoa lähempää värttinää. Lanka oli pehmeää ja liikkui kevyesti naisen sormien lomitse. Kettupuuhka nojasi aitaan, sillä säleikön läpi näki hyvin. Ikkunalaudalla oli punaisia annansilmiä. Nainen alkoi laulaa itsekseen, mutta sanoja ei erottanut.

Severi tuli aitaa pitkin. Nukke huojahteli, mutta jäi sitten katselemaan värttinää.

- Hän laulaa doinaa, Severi selitti. - Kotikylässäni kaikki tekivät niin. Doina on kaipuulaulu.

Kettupuuhka livahti pensaan taakse, sillä jalkakäytävällä oli ihmisiä. Nämä eivät kuitenkaan välittäneet doinasta tai omenista. Berbec seiso i heidän tiellään, mutta ei väistänyt. Ihmiset kiersivät nauraen. Kettupuuhka makasi litteänä pensaassa ja ihmetteli. Pässä ei ollut ainakaan arkalasta kotoisin.

- Täällä on sitten vaikea liikkua, kettupuuhka sanoi Severille, joka istui aidalla. - Ihmisiä tulee ja menee. Joku on aina ikkunassa, sillä sen pitää olla joko auki tai kiinni. Paikoillaan se ei ole. Puuttuu vain vihainen koira. Minua hermostuttaa tällainen meteli, sillä hajut menevät sekaisin. Ei voi keskittyä. Auttamisesta ei taida tulla mitään, sillä en minä koko aikaa voi pensaikossa kytätä.

Severi ei sanonut mitään. Nukke tuijotti vuoria, jotka olivat peittyneet pilviin. Huippuja ei näkynyt lainkaan. Maantiellä juoksi valjakko, jonka kuormana oli kasa keltaisia maissintähkiä. Hevosten korvallisilla heiluivat punaiset tupsut.

- Mihin se meni, kettupuuhka kysyi.
- Kotiinsa, nukke selitti ja osoitti pikkutaloa. - Sen emäntä tuli hakemaan.
- Kas, kas, kettupuuhka ihmetteli. - En huomannut sitä lainkaan.

Berbec ilmestyi niin äkisti aidan toiselle puolen, että kettupuuhka oli sotkeentua käpäliinsä. Pässillä oli sorkassaan omenia. Se tarjosi niitä kettupuuhkalle, joka varovasti tuli lähemmäksi.

- Ota pois vaan, Berbec houkutteli. - Ne ovat oikein hyviä.

Maukkaita ne olivatkin, sillä kettupuuhka söi molemmat. Se oli aina pitänyt omenista.

- Emäntäni ilahtuisi, Berbec sanoi, - jos voisit tulla kyläilemään. Meillä on hieman tarjoiltavaakin.

Noin kohteliaaseen kutsuun ei voinut vastata kieltävästi. Kettupuuhka ja Severi kiersivät portin kautta, sillä aita oli niille liian korkea. Berbecin emäntä oli mukava. Kettupuuhkaa hän nimitti Pelleriiniksi, joka oli kaikista hyvä nimi.

- Sopii minun puolestani, kettupuuhka myönteli.

Emäntä tarjoili vihreitä paprikoita sekä paistettuja lihapullia, joita hän kutsui mititeiksi.

- Joko te pian lähdette, hän kysyi Severiltä.

- Ensin täytyy tavata eräs henkilö, nukke vastasi Pelleriiniin vilkaisten. - Ruhtinas haluaa, että meitä on neljä. Sillä tavalla on turvallisempaa. En kuitenkaan täsmälleen tiedä, missä etsimämme henkilö on. Meidän on mentävä metsään.

Auringolla oli vaikeuksia metsässä, sillä oksat estivät säteitten maahanpääsyn. Puitten alla hämärsi. Pelleriinistä kaikki näytti vihreältä, sillä säteet suodattivat värit. Ne paistoivat läpi lehtien ja oksien. Maa oli hyvin siisti aivan kuin joku olisi haravoinut sen. Ruohoa oli niukasti, sillä se kaipasi valoa. Pelleriini tassutti varovasti. Metsä oli outo ja siellä tuoksui salaperäiseltä. Pelleriini kuuli puitten takaa Berbecin mäkätöksen.

- Hyödytöntä tämä on, pässi marmatti. - Ruhtinaalla on omituisia päähänpistoja.

- Varo puheitasi, Severi nuhteli. - Ruhtinas tietää täsmälleen mitä hän tekee. Hän ei pidä puheistasi.

- Ruhtinas kuuntelee järkipuhetta, Berbec määkäisi. - Vaan entäs sinä? Eikö tämä ollutkin sinun ehdotuksesi?

Severi ei vastannut. Nukke jätti Berbecin ja tunkeutui pensaikkoon. Valkeat paidanhihat erottuivat selvästi hämärässä, sillä Severin vaatteet olivat hyvin puhtaat. Pelleriini kuljeskeli yksinään. Se ei tiennyt mitä etsittiin, mutta se oli hyvin varovainen. Se ei kävellyt ainoakaan valoläiskään ennen kuin oli nuuskinut. Uhkaavia asioita oli kaikkialla. Onneksi metsässä ei ollut autoja. Niistä Pelleriini ei pitänyt, sillä niitten kirkkaat silmät häikäisivät ja haju oli paha. Ihmisiä piti myös varoa. Kaikki eivät olleet kilttejä, sillä ne usuttivat koirat perään tai ampuivat. Koirat purivat melkein aina. Kettutarhassa oli kuitenkin vaikea oppia varovaiseksi. Pelleriini tiesi unohtaneensa tärkeitä asioita, sillä kettupuuhkana olo veltostutti.

Raivokas haukku kajahti puitten takaa. Suuri takkukarvainen koira kiiti kohti Pelleriiniä, joka jähmettyi paikoilleen. Tulija näytti aivan sudelta. Koirakin hämmentyi, sillä se ei koskaan aikaisemmin ollut nähnyt siniturkkista kettua. Ihmisen haju lisäsi pelkoa.

- Tiehesi siitä, Berbec marssi napakasti puitten välistä. Pässsi keikutteli suuria sarviaan vihaisesti. Koira lakkasi haukkumasta, mutta pois se ei mennyt.

- Tuosta ei tarvitse välittää, Berbec sanoi. - Sellainen sekarotuinen. Aina haukkumassa ja jahtaamassa. Se on kuitenkin niin arka, että jos lehtikin puusta putoaa, niin se kiljuu pelosta.

Pässsin ääni oli halveksuva.

- Äiti oli kylän kaunotar, Berbec selitti, - mutta poika tuli isäänsä, hurjaan suteen. Kukaan ei pidä siitä. Kylän koirat laulavat pilkkalauluja tai antavat selkään, jos se lähelle uskaltautuu. Sudet söisivät sen mielellään. Ne häpeävät sen arkuutta, sillä isä oli peloton.

- Miten ikävää, Pelleriini sanoi myötätuntoisena.

- Se on likainenkin, Berbec tokaisi armottomasti, mutta jätti sitten sättimisen. Pässsi käveli valkeitten kukkien luo.

Pelleriini oli harmissaan. Berbec haukkui koiraan likaiseksi vaikka itse olikin törkyinen. Ehkä oma vika toisessa tuntui pahemmalta. Berbecille kettupuuhka ei kuitenkaan sanonut mitään, sillä pässi oli pelastanut sen hengen. Pelleriini katseli Severiä, joka istuskelu kannolla. Nukke ei koira näyttänyt kiinnostavan. Severi tarkasteli huiluaan mieltäväisen näköisenä eikä puhunut mitään. Koira oli asettunut kiven viereen. Se piti silmällä jokaista, sillä se ei ollut tottunut odottamaan hyvää keneltäkään. Nopeat tassut autoivat paljon.

- Oikein persoonallinen koira, Pelleriini puheli. -
Turkki on erikoisen värinen, sillä en ole aikaisemmin nähnyt tuollaista.

Pelleriini meni lähemmäksi. Se halusi tietää enemmän, sillä koira varmaan osasi kertoa jännittäviä asioita koska se liikkui joka päivä vuorilla. Ruokaa se ei kuitenkaan saanut kyllikseen. Kylkiluut näkyivät nahkan alta, sillä se

oli hyvin laiha ja korvat olivat repaleiset. Joku oli purrut sitä.

- Lupus, Severi komensi ja koira juoksi heti nuken luo. Se kellahti selälleen. Häntä tamppasi maata niin, että pöly nousi ilmaan. Koira vikisi. Se yritti olla mieliksi Severille niin, että Pelleriiniä alkoi kiukuttaa. Koira oli naurettava. Severi jutteli Lupukselle hiljaa, sillä Pelleriini ei erottanut ainuttakaan sanaa. Koiran kuono oli makeassa virneessä. Se halusi, että siitä pidettäisiin. Pelleriinin tuli paha olla. Sen oli kuivattava kyynel silmäkulmastaan, sillä Lupus tarvitsi ystäviä.

- Hei, Pelleriini sanoi koiralle. Tämä kiepsahti käpälilleen ja lihakset jännittyivät. Pelleriiniä alkoi pelottaa. Lupuksen hampaat näkyivät, kun se irvisteli. Hiki kihosi Pelleriinin nenänpäähän, kun se tassutteli lähemmäksi. Koira näytti hyvin voimakkaalta.

- Minä olen Pelleriini, sinikettupuuhka, Pelleriini selitti. - Siksi minä olen tämänvärinen ja haisen ihmiseltä.

- Minä olen Lupus, enkä minä tiedä olenko koira vai susi, Lupus sanoi hiljaa. - Puren jokaista, sillä muuten kaikki käyvät kimppuuni. Ihmiset eivät pidä minusta. Eläimet pilkkaavat, sillä en ole mitään niitten silmissä. Ihmiset heittelevät kivillä. Minä en pidä susijahdista enkä osaa paimentaa lampaitakaan.

- Mutta ystäväksi sinä sovit oikein hyvin, Pelleriini sanoi ja ojensi käpälänsä. Lupus näytti hyvin ujolta. Sitten se ojensi oman tassunsa ja nauroi. Lupuksen selkäkarvat painuivat alas. Sen häntä heilui varovasti, sillä se oli hämillään. Pelleriini näytti Lupuksesta hyvin kauniilta. Sillä oli tuuheat viikset sekä upea häntä. Lupuksen oma häntä oli pieni ja surkea. Sitä nauroivat kaikki.

He ylittivät maantien. Sen toisella puolen oli puisto, jonne veivät kauniit kiviportaot. Kaikkialla oli kukkia. Perhosia lepatteli auringonpaisteessa, sillä oli vielä lämmintä. Varjopaikoissa ne liikkuivat hitaasti. Keskellä puistoa oli ryhmä kirkkaanpunaisia cannoja, jotka nostivat latvojaan kohti sinistä taivasta. Linnut leikkivät ympärillä. Niillä oli paljon puhuttavaa, sillä Ruhtinas oli aamulla tullut joen yli. Sellainen oli hyvin harvinaista. Mutta oli paljon niitä, jotka eivät nähneet Ruhtinasta vaikka hän seisoikin lähellä. He eivät uskoneet. Ruhtinas oli hölynpölyä, he sanoivat.

Severi ylitti pikkupuron, joka virtasi jokeen. Puinen silta oli tehty muutamasta lankusta. Se kesti kuitenkin ystävysten painon, sillä se oli sitkeä. Lautturin vene odotti rannassa.

- Jaaha, mies sanoi.

Vene oli sidottu ohueen rautalankaan, joka kulki veden yläpuolella. Lautturi auttoi kapealla sauvalla. Joki tarttui veneeseen. Se juoksi eteenpäin kuin koira kahleessaan, sillä vesi liikutti kevyesti toista rantaa kohti. Pelleriini katseli kivikoita. Niitä oli paljon alempana joenmutkassa, jossa vesi kuohui ja pärski. Kettupuuhkaa hieman pelotti. Lautturi otti taskustaan kuitenkin mustan puupillin ja alkoi soittaa. Pian he olivat joen toisella puolella.

He jättivät lautturin veneeseen. Severi maksoi kyydistä ja sitten ystävykset kapusivat rinnettä ylös. Lähellä rantaa kulki rata. Kiskot haisivat öljylle, sillä aurinko oli kuumentanut ne. Mutkassa kasvoi keltainen auringonkukka. Lupus katkaisi sen hampaillaan. Ujona se ojensi kukan Pelleriinille, joka katseli likaisia terälehtiä. Berbec tuhahteli. Pelleriini suuttui pässin epäkohteliaisuudesta niin, että kiinnitti kukan korvansa taakse. Se haisi hieman öljylle. Kukka oli kuitenkin liian